

Arrest

nr. 194 539 van 30 oktober 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X, die verklaren van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 2 april 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 maart 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 oktober 2017.

Gelet op het tegensprekelijk uitstel verleend op de terechtzitting van 6 oktober 2017 waarbij de zaak wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 20 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VANBESIEN, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 11 juli 2011 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 10 oktober 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dienen de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Op 28 januari 2012 dienen de verzoekende partijen een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.4. Op 21 mei 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.3. onontvankelijk wordt verklaard.

1.5. Bij arrest nr. 82 282 van 31 mei 2012 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.2.

1.6. Op 29 november 2012 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.7. Op 7 januari 2013 stelt de ambtenaar-geneesheer een medisch advies op.

1.8. Op 8 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.6. onontvankelijk wordt verklaard.

1.9. Op 8 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.10. Op 13 december 2013 dienen de verzoekende partijen opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.11. Op 27 maart 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.10. onontvankelijk wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.12. Op 5 maart 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

De mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

(...)

In voorkomend ALIAS

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

Onmiddellijk na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinéa 1:

ta 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; 1

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder geldig paspoort voorzien van een geldig visum Artikel 74/14 :

artikel 74/14 §3,4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft al meerdere Bevelen om het Grondgebied te Verlaten gekregen waarvan het laatste haar werd betekend op 06/10/2014”

1.13. Bij arrest nr. 194 538 van 30 oktober 2017 vernietigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.11.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partijen te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Over de ontvankelijkheid van de vordering in zoverre ingesteld door de tweede en de derde verzoekende partij.

De verwerende partij betoogt in haar nota met opmerkingen als volgt:

“De verweerder merkt op dat de minderjarige kinderen van verzoekende partij geboren zijn te Kinshasa (Democratische Republiek Congo) en te Turnhout op respectievelijk 24.07.2007 en 29.09.2009, en derhalve minderjarig zijn.

Terwijl de vordering tot nietigverklaring en/ of schorsing ingesteld door een minderjarige onontvankelijk is (R.v.St. nr. 46.931, 20.04.1994, J.dr.Jeun. 1997, 521, R.A.C.E. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 134.863, 14.09.2004, www.raadvst-consetat.be)

De verzoekende partij is als minderjarige inderdaad onbekwaam tot het instellen van onderhavige schorsings- en vernietigingsprocedure.

Dienaangaande kan ook worden verwezen naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die oordeelt:

“Een verzoekschrift ingediend door een minderjarige of door een persoon die niet gerechtigd is de minderjarige te vertegenwoordigen is niet ontvankelijk (J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie, 2. Ontvankelijkheid, in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, 1996, nrs. 93-97).” (R.v.V. nr. 2.858 dd. 22.10.2007)

De verweerder is derhalve de mening toegedaan dat het beroep van verzoekende partij onontvankelijk is voor zover het werd ingesteld door de minderjarige kinderen van verzoekende partij.”

De Raad merkt op dat een minderjarige als handelingsonbekwaam wordt beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat een minderjarige vertegenwoordigd dient te zijn door zijn vader, zijn moeder of zijn voogd om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op deze algemene regel wordt een uitzondering aanvaard, met name wanneer het een minderjarige betreft, die geen *infans* meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden. *In casu* stelt de Raad vast dat tweede en de derde verzoekende partij geboren op respectievelijk 24 juli 2007 en 29 september 2009, en dat zij aldus respectievelijk 7 en 5 jaar waren ten tijde van het indienen van huidig beroep. Gelet op deze jonge leeftijd blijkt niet dat zij beschikken over een voldoende onderscheidingsvermogen om in eigen naam een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in te stellen. Zij dienden aldus te worden vertegenwoordigd. Aangezien in het verzoekschrift niet wordt gepreciseerd dat eerste verzoekende partij optreedt in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van tweede en de derde verzoekende partij dient te worden vastgesteld dat het beroep ingediend door deze laatsten onontvankelijk is.

Het beroep is onontvankelijk wat de tweede en de derde verzoekende partij betreft.

3.2. Over de ontvankelijkheid van de vordering in zoverre ingesteld door de eerste verzoekende partij

In haar nota met opmerkingen betoogt de verwerende partij als volgt:

“Verzoekende partij ontbeert naar het oordeel van de verweerder het vereiste belang bij het ingediende beroep, nu dit gericht is tegen het betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

In casu werd aan verzoekende partij bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.”
(eigen vetschrift en onderlijning)

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de Staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis te laten brengen.

Terwijl het daarenboven een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten betreft, nu aan verzoekende partij reeds op 10.10.2011, 08.01.2013, 29.10.2013 en 11.09.2014 bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

In casu werpt verzoekende partij een schending op van artikel 2, 3, 6 en 8 EVRM, doch uit de bespreking van het middel blijkt dat deze schendingen geenszins kunnen worden aangenomen.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.

De verweerder besluit dan ook dat het schorsings- en annulatieberoep onontvankelijk is wegens gebrek aan belang.”

De Raad stelt vast dat naar luid van artikel 7 van de vreemdelingenwet, de staatssecretaris of zijn gemachtigde een bevel mag of moet geven, *“onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”*. Reeds op grond hiervan alleen, dient te worden vastgesteld dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde, alvorens het bevel te geven, zich dient te vergewissen van het feit of er geen verdragsbepalingen zijn die de afgifte van een bevel verhinderen. Zo mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het EVRM en het Handvest primeren immers op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderhavige vordering de gegrondheid te onderzoeken van het middel dat gestoeld wordt op een schending van die hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM en artikel 47 van het Handvest vereisen immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/

Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291). Er anders over oordelen zou het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel uithollen (cf. RvS 13 december 2011, nr. 216.837).

Het onregelmatig karakter van het verblijf voldoet op zich dus niet om de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, te rechtvaardigen zonder dat andere elementen, in het bijzonder elementen verbonden met fundamentele rechten verbonden aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM zoals onder meer weerspiegeld in de artikelen 74/13 en 74/17 van de vreemdelingenwet, evenzeer in rekening worden genomen. De gemachtigde is in deze materie dus niet verstoken van enige appreciatiebevoegdheid. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet stelt immers dat bij het nemen van de verwijderingsmaatregel rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene. Artikel 74/17 van de vreemdelingenwet vermeldt elementen inzake non-refoulement waarmee eveneens rekening moet worden gehouden vooraleer over te gaan tot een verwijderingsmaatregel.

De verzoekende partij voert onder meer een schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Een onderzoek ten gronde van dit middel dringt zich op. De verwerende partij kan niet vooruitlopen op dit onderzoek door de Raad. Ook het feit dat het om een herhaald bevel gaat, doet hieraan geen afbreuk.

De exceptie van onontvankelijkheid wordt derhalve verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij een schending aan van de artikelen 9ter en 62, eerste lid van de vreemdelingenwet, van het koninklijk besluit van 17 mei 2007, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de rechten van verdediging, van artikel 6 van het EVRM en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 2, 3 en 8 van het EVRM.

De verzoekende partij licht haar enig middel onder meer toe als volgt:

"Artikel 62, 1° lid van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed moeten worden.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

De bestreden beslissing stelt het volgende:

"Artikel 7, alinéa 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Artikel 74/14:

Artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende; termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven. Betrokkene heeft al meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten gekregen waarvan het laatste haar werd betekend op 06/10/2014. "

Verzoekster kan met deze argumentatie niet akkoord gaan.

Verzoekster verblijft immers in België samen met haar twee dochters waarvan één ernstig ziek is en waarvan één de dochter is van een vader met een verblijfsrecht van onbepaalde duur in België.

Op 29 april 2014 werd beroep aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de negatieve beslissing van DVZ dd. 27 maart 2014, waarna dienaangaande nog steeds geen arrest is tussengekomen.

J.C.M. (...) lijdt immers aan sikkelcelanemie.

In het bijgevoegde medisch getuigschrift (stuk 11) wordt dit uitvoerig beschreven.

Aldus stelt de behandelende geneesheer (stuk 11):

"Deze patiënte is gekend met sikkelcelanemie. Het betreft een ernstige en ongeneeslijke ziekte. Indien deze ziekte bij een opstoot niet adequaat behandeld wordt (supportieve therapie) dan is deze aandoening een reëel risico voor haar leven. "

Uit een bijkomend medisch attest van dokter Paul Lemay blijkt dat Jessica daarnaast ook lijdt aan een splenomegalie (stuk 4).

Daarnaast bevestigt dokter Paul Lemay ook de diagnose van behandelend geneesheer dokter Stijn Allard (stuk 5).

Dokter Allard geeft verder ook aan dat zij momenteel behandeld wordt met Amoxicilline en Foliumzuur. ' Zij dient daarnaast regelmatig op controle te gaan bij de pediater.

De behandelend geneesheer stelt ook dat deze noodzakelijke behandeling levenslang dient te worden voortgezet.

Aangaande de mogelijke stopzetting stelt dokter Allard (stuk 11):

"Stopzetten van de profylactische therapie geeft een verhoogd risico op bacteriële infecties die best vermeden worden (gezien kans op een opstoot). Een gebrek aan een snelle en goede medische opvang bij een acute opstoot kan een overlijden tot gevolg hebben. "

Eerder omschreef dokter Allard de gevolgen van een mogelijke stopzetting van de behandeling als volgt (stuk 6):

"Ernstige infecties, indien bij crisis geen gepaste medische zorgen is fatale afloop te vrezen. "

Gelet op de beperkte levensverwachting van J.C.M. (...) is de evolutie van de aandoeningen zelfs in het geval van behandeling af te wachten.

De behandelend arts voorziet qua opvolging het volgende (stuk 11):

"Een jaarlijks nazicht is noodzakelijk en een goede medische opvolging + behandeling bij infecties en/of opstoot is levensnoodzakelijk. "

Het vermijden van grote hoogten en vliegereizen wordt tenslotte ook nog aangeraden gezien de kans op een miltinfarct.

In zijn attest dd. 8 oktober 2012 (stuk 7) stelt dr. Allard letterlijk:

"Bij een opstoot (crisis) is goede ondersteunende therapie noodzakelijk Vermijden van grote hoogte en vliegreizen gezien kans op miltinfarct. "

Reeds eerder gaf dokter Allard dienaangaande aan (stuk 6):

"Gezien het dochttertje van hogergenoemde lijdt aan sikkelcelanemie en hiervoor de nodige medische zorgen en opvolging nodig heeft, denk ik dat haar verblijf in België gerechtvaardigd is. Ik ben van mening dat haar dochter niet dezelfde noodzakelijke medische zorgen kan krijgen in Congo en hierdoor een veel slechtere levensverwachting heeft. Ik ben uiteraard niet op de hoogte van het huidige gezondheidssysteem in Congo maar bij een ernstige aanval Van sikkelcelanemie is er toch zeer intensieve therapie nodig (ik weet niet of dit het kind geboden kan worden). Ik denk ook dat een vliegtuigreis (zeker bij vliegen in toestel zonder drukkabine) af te raden is bij iemand met sikkelcelanemie (kans op crisis, miltinfarct). "

Dat het risico op een crisis verre van hypothetisch is, blijkt uit het bijgevoegde attest dd. 10 juli 2013 van dr. Lemay Paul (stuk 8).

Deze beschrijft een crisis waarbij Jessica gedurende drie dagen diende behandeld te worden in het hospitaal en waarbij zij onder meer een bloedtransfusie moest ondergaan.

Van een vliegtuigreis kan in deze bijgevolg hoegenaamd geen sprake zijn gelet op de hierboven aangegeven levensbedreigende risico's.

Een bootreis behoort in deze eveneens niet meer tot de mogelijkheden.

Gelet op de risico's zou een terugleiding naar Congo aldus een schending uitmaken van art. 2 en art. 3 van het EVRM.

Het is echter niet alleen de reis op zich dewelke een ernstig gevaar oplevert voor het leven van Jessica, doch ook het eventuele verblijf zelf in Congo.

Zoals hierboven reeds werd aangegeven is het aldus absoluut noodzakelijk dat zij ten allen tijde gespecialiseerde medische zorgen in haar buurt heeft, voor het geval er bij haar plots een crisis opkomt.

Dat deze behandelingsmogelijkheden er niet zijn in Congo en dat, bij uitbreiding, de gezondheidszorg in Congo ernstig te wensen over laat blijkt onder meer uit het volgende: "Similar results were reported in the country's capital, Kinshasa, in June 2001 where two in 10 households had no access whatsoever to health-care, and three in 10 receive incomplete treatment because of lack of money (UNOCHA, 2001b). " (M. VAN HERP, V. PARQUE, E. RACKLEY en N. FORD, Mortality, Violence, and Lack of Access to Healthcare in the Démocratie Republic of Congo, <http://fieldresearch.msf.org/msf/bitstream/10144/37315//Disasters%202003%20DRC.pdf>. 10) ;

"In overall, sanitary institutions have no appropriate infrastructures, except extremely rare cases with sustainable infrastructures. These take on their staff in private individuals who try to have materials and good equipment for their sanitary facilities. State structures do not have appropriate infrastructure and lack equipment and adequate tools. In fact, the health system is, to be honest, inexistent in the whole country. All infrastructures left after the Independence are old and in bad condition because of lack of constant maintenance or rehabilitation politics by the Congolese State with an appropriate budget. " (CRI-Project, Country Sheet: Démocratie Republic of Congo (DRC), <http://www.vluchtelingenwerk.be/bestanden/CRI/cs-congo-en.pdf> 58)

Uit informatie van het IOM (International Organization for Migration) blijkt daarnaast:

"Ook al wordt in de grote steden gezondheidszorg verleend, toch is het raadzaam om bepaalde aandoeningen in ziekenhuizen in het buitenland te laten behandelen omdat de meeste ziekenhuizen niet beschikken over de benodigde apparatuur (die al vele decennia niet meer is vernieuwd). Voor beroertes, operaties aan het hoofd, implantaten en andere ingrepen is een behandeling in het buitenland aanbevolen. In de meeste gevallen worden patiënten doorverwezen naar arts en in Zuid-Afrika, België of Frankrijk "

(IOM, Terugkeer naar de Democratische Republiek Congo: Landeninformatie, <http://irrico.belgium.iom.int/images/stories/documents/congo nl%20.pdf>. 6)

Eveneens blijkt dat een ziektekostenverzekering ook absoluut geen soelaas kan brengen:

"Een ziektekostenverzekering is beschikbaar bij de Nationale verzekeringsmaatschappij (SONAS - Société Nationale d'Assurances), die verschillende opties aanbiedt. Maar de producten van de Nationale verzekeringsmaatschappij zijn privéverzekeringen (die niet iedereen zich kan veroorloven) en mensen hebben er maar weinig vertrouwen in. " (IOM, o.c., 6)

Dat het noodzakelijk is voor J. (...) dat haar omgeving hygiënisch in orde is moge duidelijk zijn na het eerder vermelde.

Echter blijkt:

"As far as the environmental aspect is concerned, the city-province of Kinshasa is in a generalized unsanitary state; even residential neighbourhoods are not spared. This situation comes from a bad ecosystems management in the city and public power incapacity to control rural exodus and the demographic growth and to develop coherent programs in sanitation matters. This state of the city is related to many reasons such as bad housing conditions, inexistence of means of sanitation and waste treatment, lack of drinking water supply in some areas, proliferation of disease vectors, food insecurity, water, soil and air contamination, but moreover, it is due to the confined houses in peripheral neighbourhoods with a very low life quality. At the city level, there are no organized and structured services to manage living space. In the 1960s, the city had a hygiene service, a sanitation network which met the population's needs and an evacuation and waste networks, road use; but all these do not exist anymore. "

(CRI-Project, o.c., 53-54)

Specifiek m.b.t. de ziekte waaraan Jessica lijdt, m.n. sikkelcelanemie, blijkt dat er in de D.R. Congo effectief geen adequate behandeling mogelijk is: The followins diseuses cannot be treated efficienly in DRC. They often require a transfer outside the country in order to save the patient's life.

Here is the list of the untreatable diseases:

" [-]

- Anémia combined with kidney failure and kidney transplant requiring hemodialysis (a blood transplant done outside the body)

- [J oM.xixi

- Ail tves of drevanocvtosis (or sickle-cell disease)

- [...]"

(CRI-Project, o.c., 61-62)

Een uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten zou bijgevolg neerkomen op een schending van art. 2 en 3 EVRM evenals een schending van art. 9ter Vreemdelingenwet.

Aldus is duidelijk dat verzoekster en haar kinderen onder geen beding kunnen worden teruggestuurd naar Congo."

De verzoekende partij wijst er aldus op dat zij in België verblijft samen met haar dochter die ernstig ziek is en dat een beroep aangetekend werd tegen de beslissing van 27 maart 2014 betreffende hun medische regularisatieaanvraag. Zij wijst er op dat haar dochter lijdt aan sikkelcelanemie en splenomegalie, dat zij medicamenteus behandeld wordt en regelmatig op controle dient te gaan, dat de stopzetting van de behandeling, profylactische therapie, een verhoogd risico heeft op bacteriële infecties die best vermeden worden, gezien de kans op opstoten, dat een gebrek aan snelle en goede medische opvang bij een acute opstoot een overlijden tot gevolg kan hebben. De verzoekende partij meent dat een terugleiding naar Congo een schending uitmaakt van de artikelen 2 en 3 van het EVRM. De verzoekende partij meent dan ook dat zij en haar kinderen onder geen beding kunnen worden teruggestuurd naar Congo.

4.2. Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

4.3. Op 30 oktober 2017 vernietigt de Raad in arrest nr. 194 538 de beslissing vermeld in punt 1.11. waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. De Raad motiveert onder meer als volgt "Uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald het standaard medisch getuigschrift van 11 november 2013, waarnaar in het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van 25 maart 2014 verwezen wordt, blijkt dat de arts van de tweede verzoekende partij onder meer stelde dat de tweede verzoekende partij lijdt aan sikkelcelanemie, dat het een ernstig en ongeneeslijke ziekte betreft, dat het stopzetten van de profylactische therapie een verhoogd risico geeft op bacteriële infecties die best vermeden worden gezien hierdoor er een kans op een opstoot is, dat een gebrek aan snelle en goede medische opvang bij een opstoot een overlijden tot gevolg kan hebben. Voormelde gegevens worden door de verzoekende partij ook weergegeven in haar verzoekschrift. Voorts blijkt uit het voornoemde medische stuk, zoals ook aangehaald in het verzoekschrift, dat de tweede verzoekende partij behandeld wordt met amoxicilline profylaxe en foliumzuur en dat zij jaarlijks op controle dient te gaan bij de pediater, dat de noodzakelijke behandeling levenslang dient voortgezet te worden. Het is volgens de verzoekende partijen dan ook absoluut noodzakelijk dat de tweede verzoekende partij ten allen tijde gespecialiseerde medische zorgen in haar buurt heeft, voor het geval er bij haar plots opnieuw een crisis opkomt. De verzoekende partijen betogen dat het uit een veelheid aan bronnen blijkt dat de benodigde medische zorgen eenvoudigweg niet beschikbaar zijn in hun land van herkomst. (...) Uit de bestreden beslissing, samen gelezen met het advies van de ambtenaar-geneesheer, blijkt dat niet is nagegaan of de ziekte van de tweede verzoekende partij een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. De beschikbaarheid en toegankelijkheid van de behandeling in het land van herkomst werden niet onderzocht. (...) Uit de stelling in het advies van de ambtenaar-geneesheer – met name dat de aangeboren problematiek van sikkelcelanemie waaraan de tweede verzoekende partij lijdt geen direct gevaar inhoudt voor haar leven en fysieke integriteit, dat geen enkel vitaal orgaan in een dergelijke toestand is dat het leven onmiddellijk in gevaar is, dat het geen kritieke gezondheidstoestand betreft en evenmin een zeer vergesonderd

stadium van ziekte, dat er geen nood is aan hospitalisatie met permanent medisch toezicht – blijkt niet of werd nagegaan of de ziekte van de verzoekende partij een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. De beschikbaarheid en toegankelijkheid van de behandeling in het land van herkomst werden niet onderzocht.” De Raad komt tot de vaststelling dat de voornoemde beslissing de bepalingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet schendt.

4.4. Gelet op de door de verzoekende partij in haar verzoekschrift aangevoerde elementen betreffende de beschikbaarheid en de toegankelijk van de medische zorgen in Congo, en gelet op de vaststellingen in het arrest nr. 194 538 van 30 oktober 2017 van de Raad, met name dat geen onderzoek werd gevoerd naar het feit of het ontbreken van een adequate behandeling voor het aangevoerd gezondheidsprobleem al dan niet aanleiding kan geven tot een situatie waarbij de betrokken vreemdeling in een onmenselijke of vernederende situatie terechtkomt, kan heden niet worden vastgesteld dat een onderzoek gevoerd werd naar de gezondheidszorgen in het land van herkomst van de verzoekende partij en haar kinderen voor de aandoeningen aangevoerd in hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 13 december 2013.

4.5. Gelet op de argumentatie van de verzoekende partij in het verzoekschrift, gelet op de redenen die hebben geleid tot de vernietiging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 maart 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van de verzoekende partij en haar minderjarige dochters onontvankelijk werd verklaard, bij arrest nr. 194 538 van 30 oktober 2017, gelet op voorgaande vaststellingen en gelet op hetgeen onder punt 3.2. werd gesteld, moet het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten worden vernietigd.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 maart 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

N. VERMANDER